

Когато прѣзъ нощта отихнали около нея крѣсцитѣ, говорѣтъ, плачоветѣ и стенанията, тя прѣдпазливо изхвръкнала изъ своето скривалище. Чакъ сега тя съгледала на върха на гората, че стърчели три кръста, на които били приковани човѣци. Въ срѣдата билъ онзи, който вървѣлъ облѣченъ въ бѣло и когото тѣлпата биела и подигравала . . .

По неговото лице бавно се стичали струйки кръвъ, понеже остритѣ шипове на търнения вѣнецъ се били впили въ челото му и раздирали неговата кожа

— Направи, що можешъ . . . Стори, що можешъ! . . . Сѣкашъ щепнѣло на сивата Безименка нейното сърце, като страхливо се биело въ нейнитѣ гърди . . .

И тя литнала къмъ него и почнала да вѣе, за да прохладява съ крилцата си неговото лице. Послѣ съострия си клонъ захапала единъ шипъ и го измъкнала... И въ тази минута нѣколко капки кръвъ я опръскали по гърдитѣ. И цѣлитѣ ѝ гърди заблѣстѣли като огнь ..